

Full diocesà

9 de juny del 2019

p4 – Mil anys del priorat benedictí de Sant Llorenç de Morunys

p5 – Assemblea anual de Càritas Diocesana

Amb l'Esperit Sant o sense

Sense l'Esperit Sant, Déu és lluny; Crist es troba en el passat; l'Evangeli és lletra morta; l'Església, una simple organització; l'autoritat, despotisme; la missió, propaganda; el culte, una evocació, i la vida cristiana, una moral d'esclaus. Però, en l'Esperit Sant i en permanent comunió amb ell, el cosmos queda elevat i gemega en els dolors de part del Regne; l'home es manté en lluita contra la carn; Crist ressuscitat és present; l'Evangeli és poder de vida; l'Església significa comunió trinitària; l'autoritat és un servei alliberador; la missió és una nova Pentecosta; la litúrgia és memorial i anticipació, i tota la vida cristiana queda deïficada.

Sense l'Esperit Sant, Déu no solament és lluny, sinó que és

infinita llunyania. És l'Absolut, etern i inaccessible, Creador i Senyor, que inspira respecte i fins i tot por [...]. Tanmateix, amb l'Esperit Sant i gràcies a ell, Déu és proximitat infinita, infinita Tendresa, Amor-Amistat, Presència viva, Misericòrdia entranyable, Trinitat-Família, misteriosa Llar, el gran Amic de l'home, que vol la seva plena realització humana, com a actiu col·laborador seu, i que respecta tremolosament la seva llibertat. Per això, la nostra actitud fonamental davant ell és l'adoració estremida, la fe en el seu Amor, la il·limitada confiança, la docilitat activa, l'adhesió incondicional, la cooperació responsable i la lloança agraïda. L'adoració no és esclavitud sinó l'èxtasi de l'amor. (Ignasi Hazim, metropolita ortodox de Lattaquié, 1968)

«El Pare us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat»

Pentecosta / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües».

(2,1-11)

Salm responsorial

Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.

(Salm 103)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

Germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

(8,8-17)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo prepararé el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.

Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre».

(14,15-16.23b-26)

«No viviu segons
les mires naturals
sinó segons les de
l'esperit»

«Pau a vosaltres, pau a vosaltres»

Jean Hakolimana, prev.

Jesús no ho va tenir fàcil per a donar pau als deixebles. Per dos cops en un temps tan curt es veu obligat a repetir: «Pau a vosaltres, pau a vosaltres.» L'ensurt de la mort del mestre i la por dels jueus els devien causar un impacte tan profund que calia més d'una dosi per a aixecar-los els ànims. La mentalitat jueva vol que aquesta doble interpel·lació vagi per al cos i per a l'esperit, a fi d'arribar al fons de la persona. Només després d'aquesta curació interna Jesús afegeix: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Quelcom semblant ens passa a nosaltres, per molt que no en siguem conscients. Una de les nostres equivocacions és pretendre ser testimonis de Jesús sense afrontar el procés previ de curació profunda.

No sempre som conscients de les pors que, com a comunitat cristiana, hem anat acumulant al llarg d'aquests vint segles i que ens duen a viure amb les portes tancades. En l'homilia del dia 15 de febrer d'aquest any, el Papa observava: «Ens tanquem en nosaltres mateixos, en les nostres fràgils seguretats humanes... en la nostra rutina tranquil·litzadora. I, al final, renunciem al viatge cap a la Terra Promesa per tornar a l'esclavitud d'Egipte.» És que tenim una por que ens té paralizats. Així correm el risc d'acabar sense que ningú en l'Església cregui en alguna cosa diferent. Tot ha de ser com ha estat. No és permès de somiar grans novetats. El més segur és una religió estàtica i controlada, que canviï al menys possible. El que hem rebut d'altres temps és també el millor per als nostres. Els camins estan marcats. No cal preguntar-se per què. A nosaltres Jesús no ens hauria de dir solament dues vegades «pau a vosaltres» sinó setanta vegades set.

La imatge

A l'hora de la resurrecció del Senyor el Pare i el Fill fan el do del seu Esperit, que habita en cadascun dels deixebles. L'Esperit recorda i fa entendre el missatge del Senyor. Es manifesta en llengües de foc i en un idioma comú: l'amor diví, que és servei, que és proclamació, que és unitat, que és pau. Així es va construir la nova humanitat, el nou món pel qual Jesús va donar la vida.

Pentecosta (1597). El Greco

Agenda

Lit. hores: Setmana II

10 dilluns

Maria, Mare de l'Església

— Sant Maurici

Gn 3,9-15.20 o bé Ac 1,12-14/

Salm 86/Jn 19,25-34

11 dimarts

— Sant Bernabé

— Santa Alcía (o Adelaida)

Ac 11,21b-16;13,1-3/Salm 97/

Mt 5,13-16

12 dimecres

— Santa Maria Rosa Molas

2Co 3,4-11/Salm 98/Mt 5,17-19

13 dijous

Jesucrist, gran sacerdot

— Sant Antoni de Pàdua

Is 6,1-4.8 o bé He 2,10-18/Salm 22/

Jn 17,1-2.9.14-26

14 divendres

— Sant Eliseu

— Sant Fèlix

2 Co 4,7-15/Salm 115/Mt 5,27-32

15 dissabte

— Santa Maria-Micaela del

Santíssim Sagrament

— Sant Bernat Menton

2 Co 5,14-21/Salm 102/Mt 5,33-37

16 Santíssima Trinitat / Cicle C

— Sant Ferriol

— Sant Quirze i Santa Julita

Dia Pro Orantibus (per la vida contemplativa)

Pr 8,22-31/Salm 8/Rm 5,1-5/Jn

16,12-15

Mil anys del priorat benedictí de Sant Llorenç de Morunys

Jaume Adam

El present any 2019 es compleixen mil anys de la instauració d'un priorat benedictí a Sant Llorenç de Morunys en el mateix lloc ocupat actualment pel conjunt de l'església parroquial, claustre i monestir.

Es tracta d'un fet transcendent per a la història local, perquè és en l'establiment, l'any 1019, d'aquella comunitat benedictina on trobem la llavor que pocs anys després fructificà en la construcció de l'església romànica actual i, més endavant, en el naixement de la parròquia i de la vila de Sant Llorenç.

Per això, des de la parròquia s'intentarà commemorar l'aniversari amb la celebració de diversos actes, el primer dels quals es durà a terme a l'església el pròxim dia 16 de juny a les sis de la tarda i que consistirà en una conferència a càrrec del pare benedictí Jordi Castanyer sobre la vida monacal i la regla de sant Benet. En el mateix acte es farà la presentació d'un fullet sobre la història del priorat de Sant Llorenç. Tot plegat es clourà amb un refrigeri en un escenari tan escaient com els claustres del monestir.

Estrena de «425 anys: una història de resistència»

Tornem a recordar que diumenge vinent, dia 16 de juny, a les sis de la tarda, al Teatre Comarcal de Solsona tindrà lloc l'estrena del documental «425 anys: una història de resistència», amb la presència del bisbe Xavier Novell, l'actor Pep Cruz i el director i guionista del documental, Dani Sala, de l'empresa de comunicació e2s.

L'accés al Teatre Comarcal de Solsona –espai cedit per l'Ajuntament de Solsona– serà de taquilla inversa. Això vol dir que, en arribar, l'entrada és gratuïta i, en acabar la sessió, cadascú decideix el que vol pagar, valorant el que comporta tot aquest muntatge escènic i adaptant-lo a la seva situació econòmica personal.

Altres dates de projecció del documental a les parròquies són: Tàrrrega, el dia 16 de juny a l'Aplec de Verdú; Cervera, el dia 18 de setembre a la Festa Major; Súria, properament. Les altres parròquies encara han de confirmar.

Assemblea Anual de Càritas Diocesana

Càritas Diocesana de Solsona

El dia 25 de maig la població de Cardona va ser l'amfitriona de l'Assemblea de Càritas Diocesana, amb el lema «Compartim compromís» i amb la participació de 108 persones entre agents i voluntaris de Càritas, acompanyats del bisbe Xavier Novell, el delegat diocesà, el director de Càritas, sacerdots i consiliaris de l'entitat.

La pregària inicial i unes paraules de benvinguda a càrrec del president de Càritas de Cardona, Alfons Sort, introduïren el temari propi de l'assemblea. El director de Càritas Diocesana, Joan Elias, va agrair l'assistència i va expressar la satisfacció d'haver pogut atendre la majoria de persones que han acudit als serveis caritatius. El senyor bisbe va puntualitzar tres conceptes: «Gràcies, Implicació i Família». Tot seguit entren en el protocol que comporta una

assemblea: lectura de l'acta, estat de comptes, pressupostos per al nou any i presentació de la Memòria.

Un fet important que fou exposat en aquesta assemblea és l'experiència de Càritas de Berga sobre l'ús de les «Targetes solidàries o targetes moneder». Ho feren amb la presentació de documentals, a l'estil de cinefòrum, comentats per les professionals de Berga Gemma Bajona i Anna Casajuna. Un cop acabada l'assemblea, els assistents van fer una visita guiada a la monumental i històrica església parroquial de Sant Miquel i Sant Vicenç de Cardona. Una eucaristia presidida pel prelat i concelebrada per diversos sacerdots motivà a la pregària i a l'acció de gràcies.

Notícia sencera a www.bisbatsolsona.cat

Notícies Breus

Junts X un món millor

Marca la X a la teva declaració

Us animem a marcar la X a favor de l'Església en la vostra declaració de la renda.

És un gest que no costa res (marcar la casella no implica pas pagar més impostos) i, si no el feu, l'Estat es queda aquesta part dels vostres impostos per destinar-los a allò que el govern decideixi.

A més, podeu marcar la casella de l'Església i alhora la casella de «Altres fins socials». Posar la X és ajudar l'Església!

Oficina d'atenció a les víctimes d'abusos sexuals

Tal com el senyor bisbe ha anat explicant en les seves glosses, la diòcesi disposa d'una oficina d'atenció a les víctimes d'abusos sexuals a menors.

Per a contactar-hi cal adreçar-se a:

Correu electrònic:

abusos@bisbatsolsona.cat

Telèfon: 677 83 05 03

Gabrielle Bossis, una ànima contemplativa

Redacció

Gabrielle Bossis va néixer en Fresne, França, el 26 de febrer de 1874. Va morir el dia 9 de juny de 1950.

Filla de pares cristians, va ser la més petita d'una família de quatre fills. Nena de molta sensibilitat i tímidesa, plorava fàcilment; l'espantaven els jocs bruscs i evitava les reunions familiars. La gent li imposava una mica, per la qual cosa acostumava a defugir les visites. Va tenir una mainadera, anomenada Jenny, que fou un bon refugi per a ella durant els seus primers anys.

Estudià en el col·legi de les Dames Negres. Entre aquestes religioses va haver-n'hi especialment una, Johanna Lhermitte, paralitzada de totes dues cames, que va exercir una influència molt benèfica sobre Gabrielle.

Aquesta tímidesa innata de la nena s'aniria transformant amb els anys en una rigorosa discreció. Mai no parlava de si mateixa, raó per la qual hi ha molt poques anècdotes de la seva vida. Tocava música i cantava. En tot això no depassava el nivell de la majoria de les noies privilegiades de principis de segle en l'ambient tradicional de les províncies de França.

Tenia diploma d'infermera i va prestar serveis en la Missió del Camerun, que li van valer una condecoració de la qual mai no parlava.

Físicament, encara que no es podria dir que fos una bel·lesa clàssica, era atractiva, alta, de cabellera rossa. Summament activa, el seu pas era flexible i segur. El seu principal encant residia en el seu somriure.

Entre els vint i els vint-i-quatre anys, Gabrielle va passar per grans proves interiors. La influència d'un religiós franciscà que buscava inclinar-la a la vida religiosa —quelcom molt comprensible donada la riquesa espiritual de la jove— la va fer sofrir molt, ja que ella, tot i que no es va casar mai, no sentia aquesta inclinació. Fou també per aquesta època quan va canviar la seva actitud reservada de la infància per una vivacitat i alegria inusitades.

Es desenvolupà la seva vocació pel teatre. Escrivia comèdies i posseïa extraordinaris dots d'actriu. El seu sentit per a l'escena era increïble, i els seus moviments, molt graci-

osos. Ahora reservada i sorprenent, es transformava sota vestits còmics o patètics, segons ho requerien els diferents papers que representava.

Un públic cada vegada més nombrós acollia aquestes representacions amb entusiasme creixent; tant és així que Gabriela va ser convidada a actuar en llocs tan distants com el nord d'Àfrica, Karacha, Tunísia, Cartago, Algèria, Oasi El Golea, i també algunes ciutats d'Itàlia, Canadà, etc.

Tanmateix, aquesta vida activa amagava una intimitat mística sorprenent. La seva experiència espiritual prosseguí durant tots aquests anys. El món no era un obstacle: «Els teus viatges aniran traçant el camí del petit llibre.»

El manuscrit «Ell i jo»

Gabriela va començar a escriure els seus *Diàlegs* l'any 1936, a bord del vaixell que la duia al Canadà. És un diari íntim en diàleg constant amb el Senyor. Aquest manuscrit es va anar publicant parcialment al final de la seva vida, de manera anònima. Tingué un gran èxit en cercles de lectors fervorosos, però la identitat de la seva autora no es va conèixer fins després de la seva mort, l'any 1950. És un llibre que facilita l'oració contemplativa.

Copiem alguns comentaris que ha meregut aquesta obra:

«La importància d'aquestes pàgines, i també el seu encant indefinible, radica en el fet que són una demostració experimental de com la comunicació constant amb Déu, és a dir, la santedat, la fidelitat a la gràcia, pot assolir-se en tots els instants i a través de qualsevol situació. La veu de Déu per a l'ànima en vetlla constant no pot ser ofegada per les veus i els sorolls confusos d'aquest món. Per a escoltar Déu no cal fugir de la vida; s'ha d'estar en la vida mateixa» (P. Félix Garcia).

«Aquest *Diari* obrirà segurament en les ànimes camins nous, viaranys espirituals per a arribar a Déu, per a conrear l'amor de presència i l'art d'escoltar en tot moment el Mestre que ens assetja amb la seva fidelitat i busca sempre —és l'Artista diví— la perfecció i la bellesa de les ànimes» (P. Félix Garcia).

«Les paraules de Jesús a Gabrielle que inclou aquest *Diari* són "paraules interiors" percebudes per una ànima com a provinents de Crist i anotades per ella a l'instant. No hi ha aparicions, ni audició externa; tot passa més enllà del món dels sentits, en una regió més profunda» (P. Parvillez).

«Generalment Déu parla per mitjà de llums interiors. I a vegades infon ell mateix unes llums sobrenaturals que il·luminen l'ànima i la transporten fora de si mateixa a un món desconegut, el qual, quan se'n torna, no pot ser expressat. A vegades Nostre Senyor, per mitjà d'idees o imatges conformes a la nostra intel·ligència, parla en l'àmbit més íntim de la nostra ànima, i l'ànima té llavors la sensació que Déu li parla amb claredat.»

El llibre

Los santos y la enfermedad

Javier de la Torre (coord.)

LOS SANTOS Y LA ENFERMEDAD

JAVIER DE LA TORRE (COORD.)

**Editorial PPC / 506 pàgines
20,90 euros**

Aquest llibre pretén oferir una meditació actualitzada i rigorosa en el pensament i la vivència sobre la malaltia de sants notables de la tradició catòlica.

Amb això es vol aproximar la santedat a una experiència humana universal, a l'experiència de fragilitat psicològica, física i social que suposa el fet d'estar malalt.

Diversos sants van viure una existència humana en un estat de malaltia que els va configurar i els va marcar de manera profunda com una espècie de segona naturalesa.

No foren únicament espectadors, sinó pacients visitats per la malaltia i el dolor.

Glossa

Pelegrinem

Xavier Novell, bisbe de Solsona

S'apropa l'estiu i molts tenim l'oportunitat de programar-nos uns dies de vacances i aprofitar per conèixer altres indrets més o menys llunyans. Enmig d'una oferta enorme tenim els pelegrinatges, les visites als llocs que custodien els tresors de la nostra fe: la terra del Senyor, les primeres comunitats apostòliques, els santuaris dels apòstols, dels sants, de la Mare de Déu.

Us convido a que aquest estiu el vostre viatge sigui un pelegrinatge que us enriqueixi culturalment i espiritual. Conèixer altres països, costums, cultures, persones, maneres de viure la fe... per tal de conèixer-nos més a nosaltres mateixos, qui som, d'on venim i cap a on volem anar.

Aquest és l'objectiu dels pelegrinatges i viatges culturals que des de fa anys organitza un capellà del nostre bisbat: Mn Carles Pubill, rector de Cardona.

Organitza pelegrinatges sovintejats a Terra Santa. Però també n'organitza a d'altres indrets que són el bressol de la nostra fe i de la nostra cultura, com ara Armènia, primer país on es va establir oficialment el cristianisme i amb una riquesa de monestirs i esglésies del tot descon-

guda a casa nostra. O Turquia amb les seves rutes de sant Pau o la Mesopotàmia bíblica.

No se cerca només de fer turisme sinó que l'objectiu del viatge, és viure una experiència espiritual. Mn. Cinto Verdguer ho descriu així referint-se al seu pelegrinatge a Terra Santa: «Volia veure més de prop i sentir i banyar-me en lo sol de Palestina, no el sol material, sinó aquell sol que no s'ha posat ni s'ha de pondre, lo sol de tots cors, de totes les intel·ligències, lo veritable centre de l'univers.»

Aquest estiu, Mn. Carles organitza un pelegrinatge a Grècia, bressol de la nostra cultura mediterrània i també de la nostra fe com testimonien tant el llibre dels Fets dels Apòstols (segon i tercer viatge missioner de sant Pau), les cartes paulines a les comunitats de Corint, Tessalònica, Filipis. Tot i ser un país proper geogràficament i cultural, és un gran desconegut amb una riquesa cristiana i cultural molt interessant.

Si podeu us convido a participar-hi. Si no podeu fer un viatge tan llarg penseu en una proposta més humil (Miracle, Lord, Queralt, Montserrat, Núria...).

